

[Hagen Hagensen]

af, at der er klarhed og overskuelighed i skattelovgivningen. Sagkyndige på området har med rette, især i den senere tid, peget på og belyst retsusikkerheden på skatteområdet og har sagt, at det er for krævende i henseende til tid og bekostning at opnå endelige afgørelser, og at disse, hvis der er tale om domme, for langsomt følges op af de skattemyndigheder.

I øvrigt skal det være sagt, at dette høje ting jo også undertiden gør retsusikkerheden større. Det gør tinget, når det laver om på pensionsbeskatningsregler, der har været gældende i mange, mange år, og hvor der er skabt forventning om retten til at have det på den og den måde. Det laver man om på med et snuptag og skader derved den retssikkerhed, som vi alle stræber efter eller burde stræbe efter. Det gælder også, når man skærper formueskatten, således at den får konfiskatorisk præg, når den tager mere end indkomsten i samlede skatter. Det gælder også, når man indfører en særskat på landbrug, som man bagefter må erkende ingen baggrund havde. Dette høje ting og den regering, der sidder, må vide, at de hermed gør noget, der er til skade for retssikkerheden.

I øvrigt er der den ved vort uoverskuelige skattesystem store mangel, at vi kan leve i retsuished, fordi man mangler adgangen til at få et bindende forhåndstilsagn om, hvorledes beskatning af dette eller hint vil blive foretaget. Det burde man have adgang til at få.

Derfor er der god grund til at drøfte forholdene, og venstre skal have tak for, at vi får adgangen til at gøre det her i dag. Jeg vil godt for mit vedkommende nævne, hvad vi kan gøre her og nu for at forbedre retssikkerheden. Jeg vil prøve på at give en oversigt over en række forhold, som jeg måtte mene kunne komme på tale.

Vi må for det første forlade princippet »in dubio pro fisco«, at det, hvor der er tvivl, altid er statskassen, der har ret. Det må vi forlade. Der, hvor tvivlen er, bør den komme skatteborgeren til gode. Det er et system, vi for resten for nylig har indført i henseende til bødegivning i skattesager. Mon ikke vi skulle gå videre ad den vej?

Der kunne også være grund til, at man med det ret uoverskuelige system, vi har, gav en mulighed for, at de underordnede skattemyndigheder ikke var så bundet, som

de er, af afgørelser, vejledende og bindende, og hvad de nu hedder, forskrifter oppefra, og at man kunne træffe fornuftige afgørelser på lokalt plan, men med indberetningspligt. Det er en udbygning af en bestemmelse, vi sådan set har i skattestyrelsesloven. Man kunne gøre det sådan, at folk derigennem kunne få afgørelser på lokalt plan, uden at de skulle gå til højere instans. Mange gange må de skattemyndigheder erkende deres bundethed og henvise skatteyderen til at søge sin ret ved at klage, og det bør ikke være sådan; vi må kunne finde et smidigere system.

Skatteforvaltningen og skatteborgerne må stilles lige over for loven. Det er de ikke i dag mange steder, når skattesager skal afgøres. Skatteforvaltningen forbliver til stede i klageorganerne, når skatteyderen og hans hjælpere bliver vist ud og sagen skal afgøres. Sådan bør det ikke være. De er to lige parter, der møder for det organ, der skal afgøre deres strid.

Der burde være en begrænsning i adgangen til skønmæssige forhøjelser. Det burde også være sådan, at slutopgørelser er slutopgørelser, medmindre der foreligger svig eller er taget forbehold af skattemyndigheden om, at sagen ikke er tilendebragt. Det bør stå på hver enkelt sag, når den sendes ud.

Det skal også være sådan, at forhold, der er fremgået af selvangivelsen, men måske ikke er blevet forstået på rette måde af de skattemyndigheder, ikke kan tages op med tilbagevirkende kraft, det kan kun ændres for tiden fremover. Sådan bør det være. Der kan også være tale om, at man ikke ligner godt nok, og det bør ikke komme skatteyderen til skade bagud.

Et andet forhold, hvor der er tale om, at man får forhøjelser for år, der ligger bagud – det kan for resten også være for det løbende år, der sker en forhøjelse; der kan være forskellige grunde dertil – er, at skatten forfalder umiddelbart efter, at ligningskommissionen har truffet sin afgørelse. Men den skatteopkrævning bør udsættes, når der klages, for det er ofte således, at man får medhold senere. Men det, man får tilbage, giver ikke den samme forrentning, som man måske har måttet yde for at kunne klare betalingen af skatten.

Der bør også være en ret til fradrag for omkostninger ved førte skattesager eller en